

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Středisko ekologické výchovy a etiky Rýchory – SEVER, Brontosaurus Krkonoše**, se sídlem Horní Maršov, Horská 175, zastoupen Mgr. Luďkem Růžičkou, advokátem se sídlem Brno, U Svitavy 1077/2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 Af 39/2014 – 59,

t a k t o :

Návrh na **přiznání odkladného účinku** kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“) ze dne 30. 9. 2014, č. j. 31 Af 39/2014 – 59, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 20. 8. 2013, č. j. 1220015/13/2700-04705-603497, a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím Finančního úřadu bylo stěžovateli vyměřeno penále ve výši 355.220 Kč.

Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedl, že mu žalovaný stanovil na základě napadeného rozhodnutí a dalších rozhodnutí ze dne 11. 7. 2013 a ze dne 24. 3. 2014 odvody do státního rozpočtu a Národního fondu celkem ve výši téměř 10 milionů Kč. Stěžovatel je neziskovou organizací hospodařící s vyrovnaným rozpočtem a je závislý na prostředcích ze státního rozpočtu. Tržeb dosahuje vlastní činností v podobě vzdělávacích programů. Ty probíhají v nemovitosti, kterou Finanční úřad pro Královéhradecký kraj zatížil zástavním právem ke shora uvedeným odvodům.

Na podporu své žádosti argumentuje stěžovatel dále uvedenými skutečnostmi. Rozpočet stěžovatele na rok 2012 činil 19 milionů Kč a 14 milionů Kč na rok 2013, z toho 4 miliony Kč v roce 2012 a 5,4 milionu Kč v roce 2013 představovaly tržby z vlastní činnosti. Stěžovatel je povinen použít část tržeb ke spolufinancování projektů, na jejichž realizaci obdržel účelově vázané dotace. Jinak není možné tyto projekty realizovat. Zbytek rozpočtu tvořily účelově vázané dotace. Pokud by je stěžovatel použil v rozporu s jejich účelem, porušil by rozpočtovou kázeň a byl by povinen k jejich odvodu spolu s příslušnou sankcí zpět do státního rozpočtu nebo Národního fondu.

Mzdové náklady stěžovatele činily v roce 2012 částku 9,5 milionu Kč a v roce 2013 částku 7,2 milionu Kč. Nemovitost zatížená zástavním právem správce daně byla nedávno zrekonstruována nákladem cca 37 milionů Kč, a to za pomoci dotací z evropských fondů poskytnutých pod podmínkou, že stěžovatel bude dvacet let udržovat činnost v podobě vzdělávacích programů o životním prostředí.

Stěžovatel by byl schopen uhradit pouze část odvodů, a to ze mzdových prostředků; musel by však propustit většinu zaměstnanců. V takovém případě by nemohl dokončit rozpracované dotační projekty ani realizovat vzdělávací programy, které jsou podstatou jeho činnosti. Prodej zajištěné nemovitosti by znemožnil splnit závazek dvacetileté udržitelnosti vzdělávacích programů, k jejichž realizaci měla nemovitost sloužit. Stěžovatel by poté musel vrátit dotaci na rekonstrukci nemovitosti ve výši zhruba 32,5 milionu Kč a příslušenství. Tyto okolnosti by nutně vedly k jeho likvidaci a zániku.

Stěžovatel nyní nespĺňuje podmínku bezdlužnosti vůči státu z důvodu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. Nemůže proto žádat o nové dotační prostředky, neboť potvrzení o bezdlužnosti je k žádosti o dotaci nezbytné. Vzniká mu tak nenahraditelná finanční újma. Stěžovatel označil jako důkazy obsah napadených rozhodnutí, správní spis a své přiznání k dani z příjmů právnických osob a výkaz zisků a ztrát za roky 2012 a 2013.

Podle stěžovatele se přiznání odkladného účinku nedotkne práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Nepřiznání odkladného účinku by naopak zasáhlo do práv zaměstnanců stěžovatele, neboť by musel zredukovat počet pracovních míst. Nepřiznání odkladného účinku rovněž představuje nenahraditelnou újmu pro stěžovatele, neboť přijde o kvalitní lektory. Bylo by též v rozporu s veřejným zájmem, protože smyslem veřejného práva by měla být minimalizace zásahů do sféry jednotlivce.

Žalovaný se vyjádřil k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele podáním ze dne 10. 3. 2015. Ve vyjádření uvedl, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti má mít zcela mimořádný charakter. Stěžovatel neprokázal, v čem konkrétně by mu vznikla nepoměrně větší újma, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Pokud by měla tato újma spočívat pouze v nutnosti odvést penále, musel by být odkladný účinek přiznán každé kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku krajského soudu, z něhož by pro stěžovatele plynula platební povinnost. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by se rovněž mohlo dotknout veřejného zájmu v podobě zájmu státu na řádném a včasném výběru odvodů stanovených v důsledku porušení rozpočtové kázně. Žalovaný na závěr připomněl, že stěžovatel má přímo v rámci daňového řízení k dispozici právní instituty, které umožňují dočasně odložit bezprostřední výkon rozhodnutím uložené povinnosti, například posečkání nebo splátkování daně.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom přiměřeně použije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Odkladný účinek má charakter mimořádného institutu, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení

pokračování

před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozsudku krajského soudu. Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, přitom má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v posuzovaném případě nastala výjimečná situace pro přiznání odkladného účinku. Stěžovatel uvedl, že mu nepřiznáním odkladného účinku vznikne finanční újma spočívající v nesplnění podmínky bezdlužnosti vůči státu nezbytné k podávání žádostí o dotace. Na dotaci z veřejných rozpočtů zásadně není právní nárok (srov. § 14 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtových pravidel) a její přiznání je podmíněno i splněním dalších zákonem předpokládaných podmínek, proto takováto tvrzená újma je pouze hypotetická.

Dotaci z veřejných prostředků je třeba vnímat jako dobrodiní ze strany státu, jehož přijetím se stěžovatel zavázal k plnění podmínek poskytnuté dotace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009 - 63, www.nssoud.cz). Pokud stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku zejména proto, aby mohl získat další dotace z veřejného rozpočtu, ačkoliv byl sankcionován za porušení rozpočtových pravidel, přiznání odkladného účinku pak není v souladu s důležitým veřejným zájmem na řádném rozdělování dotací. (K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele již v usnesení o nepřiznání odkladného účinku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 8 As 179/2014 - 65)

Rovněž stěžovatelova nepříznivá finanční situace není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a není způsobila zhojit výše uvedený rozpor s důležitým veřejným zájmem. Pokud stěžovatel nemůže uhradit odvody jednorázově, nebo by mu v důsledku neprodlené úhrady hrozila vážná újma v podobě faktické nemožnosti realizovat projekty a vzdělávací programy, které jsou podstatou jeho činnosti, má k dispozici nástroje daňového práva. Může například požádat příslušný orgán finanční správy o povolení posečkání úhrady daně nebo rozložení její úhrady na splátky podle § 156 zákona č. 280/2009 Sb, daňový řád. V posuzované věci proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu